

Det nedsatte udvalg har afsluttet sit arbejde og har i en redegørelse afgivet til finansministeren den 16. januar 1974 belyst de punkter, der er nævnt i kommissoriet.

Resultatet af udvalgets undersøgelser kan sammenfattes således:

Alle landets *hestevæddeløbsbaner* d.v.s. 9 travbaner og 1 galopbane har i de senere år været i stigende vanskeligheder. Totalisatoromsætningen har på de fleste af væddeløbsbanerne været stagnerende eller direkte faldende. Omsætningen pr. afholdt løbsdag for alle hestevæddeløbsbaner under ét er siden 1969 faldet ca. 60.000 kr. eller ca. 20 pct.

Det stigende antal løbsdage siden 1968 har ikke generelt forøget omsætningen, ligesom den heller ikke er øget i takt med den almindelige indkomststigning i samfundet.

Da gennemsnitlig ca. 70-80 pct. af væddeløbsbanernes indtægter hidrører fra totalisatorvirksomheden, har denne omsætningsudvikling i en periode med stigende udgifter været alvorlig for væddeløbsforeningernes økonomiske stilling. Det har kun været muligt at gennemføre driften af væddeløbsbanerne ved at holde igen på selv de allermest nødvendige omkostninger. Det har ikke været muligt at foretage de investeringer i totalisatorudstyr, baneanlæg, stalde og publikumsfaciliteter m.v., som udviklingen kræver.

Hestevæddeløbsbanernes samlede bruttoindtægter, d.v.s. bruttooverskuddet af totalisatordriften + bruttoindtægter i forbindelse med driften i øvrigt bortset fra hesteejernes løbsindskud er i perioden 1968-1972 gennemsnitlig steget 21 pct. Bruttoudgifterne ved løbenes afholdelse (bortset fra løbspremier) samt øvrige drifts- og anlægsudgifter incl. regnskabsmæssige afskrivninger er samtidig steget gennemsnitlig 28 pct. Endvidere er selskabernes regnskabsmæssige nettoudgifter til løbspremier m.v. til hesteejerne i alt steget gennemsnitlig 25 pct.

Generelt har udviklingen været karakteriseret af, at omkostningerne incl. nettopremiebeløb er steget stærkere end indtægterne, hvorved et samlet regnskabsmæssigt overskud i 1968 på ca. 250.000 kr. blev ændret til et underskud på ca. 900.000 kr. i 1972.

Den gennemsnitlige stigning i driftsudgifterne (incl. afskrivninger) på 28 pct. i den pågældende 5 års periode dækker dels over en reel aktivitetsudvidelse i form af et større antal løbsdage og dels over en almindelig løn- og prisstigning.

Stigningen i løbspremierne til hesteejerne siden 1968 skyldes gennemgående et større antal løbsdage. Den stramme økonomi synes at have tvunget selskaberne til — i en periode med stigende udgifter

også for hesteejerne — at holde igen på præmieudgifterne og i flere tilfælde forhøje hesteejernes indskudsgebyr for at deltage i løbene. Herved er en del af banernes vanskeligheder blevet væltet over på hesteejerne, der i visse tilfælde har reageret ved at reducere hestebestanden og antallet af starttilmeldelser.

Den samlede økonomiske udvikling indenfor hestevæddeløbssporten i de senere år betegnes af udvalget som utilfredsstillende for såvel hestevæddeløbsbanerne som for hesteejerne.

Den beskrevne udvikling var baggrunden for, at der ved loven af 21. maj 1971 blev givet væddeløbsbanerne mulighed for at beregne sig op til 4 procentpoint mere af indskudssummerne i totalisatoren på bekostning af spillernes gevinster ved totalisatorspillet. Alle væddeløbsbaner benyttede sig af denne mulighed, således at bruttooverskuddet af hestevæddeløbsbanernes totalisatorvirksomhed steg ca. 3 mill. kr. fra 1970 til 1972, men denne merindtægt var dog ikke tilstrækkelig til at klare vanskelighederne.

I den udarbejdede redegørelse sammenfatter udvalget årsagerne til væddeløbsbanernes vanskeligheder således:

1. Vanskelighederne synes i ikke uvæsentlig grad at kunne tillægges den i Danmark hidtil fastholdte relativt høje totalisatorafgift, der har hæmmet omsætningsudviklingen og dermed grundlaget for såvel væddeløbsforeningernes som hesteejernes indtægter. Dette forhold i forbindelse med, at driftsomkostningerne samtidig er steget, har navnlig i de senere år virket mere og mere tyngende på økonomien.

Væddeløbsforeningernes indtægter er således blevet klemt mellem stagnerende omsætning og stigende omkostninger, og den i 1971 gennemførte lovændring kan kun ud fra en meget kortsigtet synsvinkel siges at have bidraget til at lette de økonomiske vanskeligheder.

2. Spillernes gevinster ved totalisatorspillet, som udgør 60-65 pct. af indskudssummerne i totalisatoren, er gennemgående for små. En totalisatorgevinst i et løb danner ofte grundlag for nyt indskud i et senere løb samme dag, men gevinstandele af nævnte størrelsesorden virker ikke omsætningsfremmende. De bevirker, at der fremkommer lave odds og tilskynder dermed til spil udenom totalisatoren (bookmaking). Det lave gevinstniveau har antagelig også svækket de københavnske væddeløbsbaners stilling overfor de store sydsvenske væddeløbsbaner.